

**VULAN, MÙA BÁO
HIẾU CHO CHA MẸ,
TỔ TIÊN
Và 2
BÀI THƠ VIẾT TỪ
BÊN KIA THẾ GIỚI**

Viễn Lưu, 09/10/09

Bổ Túc Phần 2: 03/06/2010

vienuutd@yahoo.com.

Thân chào tái ngộ độc giả. Viễn Lưu hôm nay xin được gửi đến quý vị một câu chuyện có thật xảy ra cho Viễn Lưu vào mùa Vu Lan 2009. Nếu câu chuyện này đem lại được lợi ích cho dù chỉ một chúng sanh nào đó thôi, cũng đủ làm Viễn Lưu tạ tội nguyện và xin được hồi hướng tất cả công đức cho bố của Viễn Lưu là ông Nguyễn Văn Thư đã mất cách đây gần 10 năm.

Thật ra thì tôi không muốn viết chuyện này vì nó có tính cách gia đình cá nhân quá. Song vì được sự khích lệ của 2 bạn đồng tu nên tôi quyết định viết bài này. Tôi chỉ xin trình bày sự thật và chia sẻ sự tu học với các bạn và nhất định không hề có ý khoe khoang về gia đình của mình. Bây giờ xin được bắt đầu.

Tóm Tắt Câu Chuyện: Bố tôi mất năm 2000 tính đến nay đã gần 10 năm. Sau một thời gian dài không nghe tăm tích, đến mùa Vu Lan 2009 thì tôi được minh sư là Thầy Tám (Vĩ Kiên) giúp đỡ và kiếm được bố tôi. Chẳng những ông ta được về thăm nhà mà còn làm thơ, cho biết là sắp mãn hạn tu tại trung giới và có tên vãng sanh Cực Lạc vào cuối năm nay. Sau đây là bài thơ của Thầy Tám tặng bố tôi khi dắt ông về thăm nhà:

*Gặp gỡ vui tươi cùng chung hưởng
Đạo trời mau tu được ban thưởng
Trần gian, Tiên cảnh cách nhau xa
Lòng thành quyết chí vượt về nhà
Chúc ông Thư, thời an hưởng lạc
Tình trời ban bố đạt tánh không
Vãng sanh Cực Lạc ngày đã định
Vạn chúc nơi ông Tịnh Cõi Đà
QT: Vĩ Kiên, 08/19/09*

Và đây là bài thơ bố tôi từ bên kia thế giới tặng cho gia đình:

Bài Thơ Từ Bên Kia Thế Giới (1)

*Đời người thắm thoát đã còn đâu
N hư mộng vừa tan vội âu sầu
Lắm lúc tình thương chôn thật kỹ
Vỡ lẽ trần gian chỉ tạm thôi
Ơn người tôi giữ chặt trong tôi
Đến lúc lìa xa lệ như rơi
Đạo chơi gia đình chơi một chấp
Để rồi tái tạo khắp cần khôn!
KB: Nguyễn Văn Thư, 08/29/09*

Lúc bố tôi cho bài thơ này, ông ta vẫn còn tu tại trung giới và có nói là cuối năm (âm lịch) ông ta sẽ đi vãng sanh và trước khi đi sẽ về báo mộng cho gia đình.

Đúng kỳ hẹn, ngày 18 tháng 1 năm Canh Dần (Âm Lịch), bố tôi về báo tin đi vãng sanh, cho biết tin vui nữa là được cho biết sẽ gặp mẹ tôi trên đó và tặng gia đình bài thơ chót sau đây:

Bài Thơ Từ Bên Kia Thế Giới (2)

*Vãng Sanh Cực Lạc có khó chi
Thành tâm niệm Phật chẳng có nghi
Học Phật một đời lo niệm Phật
Lâm chung có Phật đến đón đi
Lần cuối tôi về thăm gia đạo
Nhắc nhở các con Đạo phải tròn
Hương về Tây Phương mà mãi niệm
Bố Thư về đến chẳng khó chi.*

KB: Nguyễn Văn Thư, Mar/4/2010
DL tức 18/Giêng/Canh Dần AL.

Câu chuyện chỉ có thể nhưng nếu quý vị nào muốn theo dõi thêm chi tiết làm sao tôi kiếm được bố tôi sau gần 10 năm và bố tôi liên lạc với gia đình như thế nào thì xin mời đọc thêm phần nguyên bản dài dòng dưới đây.

**

* * * * *

Gia đình tôi theo đạo Phật và di cư vào Nam từ năm 1954. Bố tôi là Ông Nguyễn Văn Thư, quê quán Hà Đông, làm trong ngành Tư Pháp. Lúc trước khi mất nước thì làm Thẩm Phán tại tòa Thượng Thẩm Huế. Sau biến cố 1975, gia đình chúng tôi định cư tại Hoa Kỳ và bố tôi mất năm 2000 vào mùa Vu Lan Canh Thìn, thọ được 87 tuổi.

Lúc bé nhà ở Nha Trang, tôi còn nhớ là nhà có một cái tủ lớn làm bàn thờ chứa nhiều kinh sách Phật giáo trong phòng thờ mà tôi vẫn thường lên lấy ra đọc trong lúc mùa hè rảnh rỗi. Qua Mỹ, tôi vẫn nhớ bố tôi hay nói chuyện về Duy Thức Học trong các bữa cơm chiều với gia đình, rồi thì lúc rảnh rỗi ông ta viết bài về Tịnh Độ Tông và Duy Thức Học để đăng trên các tạp chí Phật Học ở Mỹ và Canada trong khoảng 75s-90s. Thuở ấy tôi phục ông lắm và biết là ông ta có kiến thức uyên bác về Phật Học... sau này tôi hiểu thêm là bố tôi là một học giả hơn là hành giả!

Bố tôi cũng như nhiều người khác, mong ước sau khi chết được vãng sanh về cõi Cực Lạc của Đức A-Di-Đà. Ông mất vào dịp Vu Lan Canh Thìn năm 2000. Trong những năm cuối cùng của cuộc đời ông ta thường tụng Kinh Lương Hoàng Sám và Cực Lạc vãng sanh. Ông ta ra đi nhẹ nhàng và tỉnh táo. Lúc đó ông bị chứng suy thận. Tôi còn nhớ chiều hôm thứ Sáu đó, ông ta và cả nhà

vẫn đi ăn tiệm vui vẻ. Đến đêm chủ nhật trước khi đi ngủ, ông còn vào phòng cảm ơn mẹ tôi đã chăm sóc cho ông kỹ lưỡng cả cuộc đời. Sáng sớm hôm thứ Hai, khi mẹ tôi vào phòng thăm ông thì ông đã ra đi với nét mặt bình thản. Người nằm thẳng đấp chẵn lên ngực, mắt nhắm như đang ngủ ngoại trừ thân đã lạnh cứng. Trước đó không lâu, ông đã viết thơ để lại cho các con mỗi đứa vài hàng. Tóm lại ông đã chuẩn bị đầy đủ trước khi đi!.

Trong hai năm đầu:

Bố tôi an nghỉ tại một nghĩa trang Công Giáo, nơi mà ông cùng các ông bạn đã khổ công nghiên cứu, xem xét phong thủy địa lý để mua cho được chỗ tốt cả chục năm về trước. Tôi biết bố tôi chỉ thích để mả cho con cháu học hành chứ không làm giàu! Ấy thế mà tài phong thủy để mồ mả của ông ta có vẻ trúng lắm!

Cũng như bao gia đình khác, gia đình tôi cũng báo lên chùa và xin các sư tụng kinh vãng sanh 49 ngày.

Tôi có một người anh rể thích tu thiền và nghiên cứu về tâm linh. Đạo trước anh đã từng là môn đệ cao cấp của phái Nhân Điện. Khoảng nửa năm sau khi bố tôi qua đời, anh ở xa về có ghé thăm mộ và trước khi ra về anh có nói với tôi như sau :” Bố vẫn còn ở đây, nghĩa trang này”. Tôi gục gặc đồng ý với anh ấy là bởi vì trước đó vài tháng tôi cảm thấy bị hồi thức đi xuống miền Nam Cali để tìm một vị Địa Tiên. Khi đến gặp mặt, ông ta chỉ tôi và nói là ba tôi thúc tôi đến đây để gặp ông ta. Nhưng rồi tôi cũng không có duyên tu hành với vị Địa Tiên này. Khoảng gần 1 năm sau, lúc đó tôi đang ở Oregon và mẹ tôi thì ở Cali. Có một đêm tôi mơ thấy bố tôi về, hình giáng một ông già yếu đuối 87 tuổi, nét mặt buồn bã. Không nói năng gì, chỉ cúi xuống như kiếm cái gì ở dưới gầm giường trong căn phòng cũ tùm lùm sách vở của

ông. Tâm tôi tự nhiên hiểu rất rõ là ông ta muốn tôi đem Kinh Lương Hoàng Sám để lên bàn thờ và đọc cho ông. Điều lạ kỳ là sáng hôm sau khi tôi phone về Cali thì mẹ tôi cũng xác nhận là đêm qua có mơ thấy bố tôi với hình dáng và y phục như thế. Thấy ông buồn nên bà cũng buồn không muốn kể cho ai nghe. Trong thời gian đó mẹ tôi có một project lớn là mỗi ngày đọc chú Đại Bi và Vãng Sanh cho ông .... Rất chăm chỉ và chẳng bao giờ quên! Thêm cả anh lớn trong nhà cũng tụng kinh cho ông ta nữa. Độ hơn một năm rưỡi sau, trong một dịp cuối tuần về Cali thăm nhà. Buổi sáng thứ sáu hôm ấy, vào mùa thu khí trời mát lạnh lúc tờ mờ sáng khoảng 5:45AM, tôi đang sắp tinh dậy thì thấy bố tôi về. Lần này thì khác hẳn. Ông ta trẻ và đẹp trai như thời 55 tuổi trong trang phục của ông Thâm-Phán màu đỏ. Ngoài ra từ đầu đến vai xuống tới tay đều có các sao màu xanh long lanh chiếu nhưng không được sáng lắm. Ông không nói gì cả, cũng không cười, chỉ im lặng. Tôi còn nhớ như in là tôi nắm lấy tay ông dắt ra ngoài trời và nói :”bố ra đây chơi với con”. Cảm giác rất lạ kỳ, nhẹ như sương. Tôi với ông ta bay thấp là đà trên mặt đất. Rồi độ 20 giây sau thì biến mất. Sáng ra tôi gọi điện thoại cho mẹ tôi thì bà ta cũng nói :” Có, có, mẹ cũng gặp bố đêm qua. Bố về vui vẻ và trẻ như lúc 50s”. Cho đến bây giờ, tôi vẫn còn nhớ giấc mơ ấy như mới đêm qua vậy. Thế là cái giỗ nhì của ông Thư vui hẳn lên! Gia đình tụ họp đông đủ và chuyện trò vui vẻ ... mọi người tin chắc là ông được giải thoát và đi đầu thai ở đâu rồi. Cục Lạc ư? Làm sao biết chắc? có thấy ông nói gì đâu? Nhưng mọi người vẫn vui vẻ và từ đó về sau hằng năm đến ngày giỗ, gia đình vẫn tụ tập lại như thường lệ nhưng không còn ai gặp ông ta trong giấc mơ nữa hết ... cho đến 2008.

Sau khi tôi chọn con đường tâm linh cho chính mình!.

Hè 2007 là bước ngoặt cho cuộc đời của Viễn Lưu tôi. Tôi lúc đó job thom, vợ đẹp, gia sản đủ cả ... nhưng tôi đã thấy chán cuộc đời tạm bợ này nên xin nghỉ làm để được tự do truy tìm một đời sống tâm linh vĩnh cửu. Vào dịp Noel 2007, Cha Vĩ Kiên (Thầy Tám) qua thể xác của Bạch Sĩ đến thăm và ăn trưa với tôi. Thầy Tám nói: “Con đã đến ngày giờ. Nay thì chỉ lo tu thôi. Mọi chuyện đã có ta lo hết.”, sau đó các Thầy Tổ khác cũng đến nói :”Bảo Lộc, duyên nay đã đủ, hãy tự mình bước vào.”, v.v.. Tôi cũng đi theo thử coi sao chớ chưa thật lòng 100% và sau đó thì được cho trả nghiệp đời! Nhưng đổi lại thì có bạn tu và được Thầy Tổ độ cho tu! Quả thật, “thế gian huyền cảnh tiếc làm gì”. Khoảng tháng giêng 2008, vào một buổi tối mùa đông lạnh lẽo tại Elk Grove, Cali., Bạch Sĩ qua nhà tôi chơi lúc gần 9 giờ tối. Hai anh em đang ngồi nói chuyện thì cha Vĩ Kiên đến. Tôi nhờ Bạch Sĩ hỏi về bố tôi cùng 2 ông chú nay ở đâu? Bạch Sĩ im lặng như thiếp đi một vài giây rồi mở mắt ra nói :”Em được cha dắt đến một chỗ ... ba anh đang ở với một nhóm người và tu ở đó. Em thấy ba anh mặc đồ xám, đang lấy tay vốc nước uống ở bờ suối”. Tôi hỏi : “Trông ông ta thế nào, già hay trẻ?”. Bạch Sĩ trả lời :” Em thấy ông khoảng 50s!”. Tôi nói :” Thế còn 2 ông chú”. Bạch Sĩ trả lời :”Em không thấy, em chỉ thấy ba anh.”. Thâm thoát rồi lại đến ngày giỗ thứ 8 của ông Thư, năm 2008. Năm nay tôi nhờ Thầy Tám xin phép và dẫn ba tôi về ăn giỗ. Thầy Tám nhận lời. Đến hôm giỗ, Bạch Sĩ gọi điện thoại cho tôi và nói là có bài thơ của cha tôi, nhưng thật ra là của vị nào thay mặt Thầy Tám dắt ba tôi

về nhà vì Thầy Tám hôm đó bận. Bài thơ khoán thủ như sau:

Nguyễn sa trần nay được nhớ ghi
Vân vắng mùi hương chẳng dám khi
Thư kia một thời vang tiếng
Ngự ngay trung giới nay viếng thăm nhà
Trong ngoài nay ngày giỗ cha
Tâm cha thanh nhẹ độ tha bởi trời
Bạn xưa nay cũng được mời
Hiền tâm tu đạo ơn trời nhớ ghi.
Thơ Thầy Tám cho giỗ bố hôm 08/21/08

Giỗ Ông Thư năm 2008 thật là vui vẻ. Mọi người trong nhà tin là ông về chơi với bạn .... câu chuyện Bạch Sĩ gặp ông bên bờ suối, đang ở chỗ tu học v.v.. được đem ra bàn thì có người bán tin bán nghi ... nào là trung giới là đâu ? ở chỗ nào ? thì cũng chẳng ai biết ... và cũng chẳng cần thiết ... vì mọi người lo thưởng thức bữa tiệc thịnh soạn tại nhà. Dĩ nhiên thức ăn gồm có những món ăn Tàu mà Ông Thư vẫn thích lúc còn sống !.

Giỗ Thứ Chín của Ông Thư, 2009.

Năm nay có chuyện đặc biệt nên Giỗ thứ 9 được đánh đậm !. Năm nay tôi lại xin Thầy Tám dất ba tôi về thăm nhà nhưng còn xin thêm là nếu có thể được thì cho ba tôi nói vài lời với gia đình. Kỳ này tôi xin sớm cả tháng và câu chuyện kỳ diệu đã xảy ra kéo dài cả tuần lễ trước và sau ngày giỗ bố tôi. Xin mời các bạn theo dõi chi tiết câu chuyện như sau :

Aug/18/2009 :

Vào đêm thứ ba, Aug/18, lúc 10 giờ tối, Bạch Sĩ và tôi đang ở trong chợ Target. Trong lúc đi bộ Bạch Sĩ nói : « Hồi nãy em thiền lúc 8 giờ tối thì có người âm đến gõ cóc cóc sau đầu nhưng không biết là ai, không nói chuyện được. ». Tôi mới nói : « Chắc là bố anh » rồi tôi mới kể cho Bạch Sĩ về lời xin của tôi.

Aug/19/2009 :

Hôm sau khoảng 9 giờ tối, đang lúc ăn cơm thì người âm lại đến. Tôi khẩn rằng nếu là bố thì xin đợi một lát sau khi cơm nước xong rồi hãy vào. Quả nhiên sau khi hai anh em ăn cơm xong, pha trà ngồi nghỉ thì cha Vĩ Kiên đem bố tôi đến.

Sau đây là cuộc đối thoại giữa bố tôi và Bạch Sĩ lúc 10 giờ tối :

- Cậu cứ viết xuống đi.
- Kính chào bác
- Chào cậu, tôi có vài lời gởi nhắn nhủ mấy thằng con trai. Hôm nay vui quá, may mà gặp cậu, tôi có thể tâm sự vài lời.
- Ủa, tại sao con lại nói chuyện được với bác vậy?
- Tại vì cậu đã hứa là cho mời tôi đến. Vui quá. Đã lâu rồi tôi không được nói chuyện với người thân. Tôi nhớ bà nhà tôi quá. Không biết bà ấy còn nhớ đến tôi không?
- Bác cứ nói đi, sao vậy? bác xúc động à?
- Không, tôi thật là buồn ngủi, nhớ gia đình quá. Nhớ mấy đứa con. Con L. bây giờ sao rồi? (Bạch Sĩ hỏi anh Lộc, anh nói chị L. bắt đầu tu)
- Ừ tốt lắm, mấy năm nay tao nhớ quá.
- Bác ơi, bác bây giờ sao rồi? bác có thể nói cho chúng cháu nghe được không?
- Thưa cậu, tôi từ lúc ra đi đến giờ cũng đã mười năm rồi. Nhờ lúc trước tôi có tu, cho nên được bên trên đưa đến một nơi rất tốt, và từ đó đến giờ tôi được sống bình an và tu hành đều đặn
- Bác, có phải là trung thiên thể giới không? có phải là chỗ mà

- đức Di Đà dắt con đến lúc trước, cách đây hai năm gặp bác?
- Tôi đâu có thấy ông Di Đà đâu? Tôi chỉ biết là khi đó ông Tám dắt hồn cậu đến thăm tôi. Lúc đó tôi đang ở cạnh một con suối nước, rửa mặt. Vui quá cậu ơi, thật là vui, tôi sắp được vãng sanh. Đến hết năm nay tôi sẽ được mãn hạn và được vãng sanh.
  - Chúc mừng bác, bác có nói bác đã tu hành tinh tấn gần mười năm qua. Bác cho biết là gia đình bác có nên làm gì để giúp bác không? Vì cha Vĩ Kiên nói là nhờ sự tu hành của các con, cho nên có giúp đỡ bác một phần nào.
  - Ủ, thì tôi cũng biết vậy. Các con nó tu hành rất có phước cho cha mẹ. Tôi muốn gửi lời cảm ơn.
  - Bác, làm thế nào mà bác được về dự giỗ sớm như vậy, bác có thể cho cháu biết được không? và làm sao mà bác được vào nhà và nói chuyện với cháu?
  - Cậu biết đó, tôi được ông Tám đến báo là năm này cho tôi đi về thăm gia đình sớm hơn mọi năm, và cách đây hai hôm là tôi được dẫn đến nhà cậu, khi đó cậu đang thiền. Tôi có về nhà. Tuy không nói chuyện được với ai, nhưng tôi cảm thấy rất vui.
  - Bác, mời bác dùng trà!
  - Ủ, cảm ơn cậu. Cậu tốt quá! Tôi muốn nói nhiều lắm cậu ơi, nhờ cậu ghi cho, cảm ơn cậu.
  - Dạ, bác khách sáo quá, không có sao đâu bác ơi. Cảm ơn bác
  - ÀÀÀ, trà thơm quá, cảm ơn cậu. Cậu biết không, vừa rồi ông Tám đến nhắn là cậu và thằng Bảo đang chờ. Cho nên tôi vội đến gặp, cũng nhờ ông thổ thần cho vào, may quá, tôi vui quá, thấy
- thằng Bảo ngồi thiền tôi thấy mặt mày sáng lạ! tôi vui quá.
  - Dạ bác nói Bảo là có phải Bảo Lộc không?
  - Ủ thì nó chó ai.
  - Bác, bác có muốn nhắc nhở gì với người gia đình không?
  - Ủ thì tôi ...
  - Bác nè, bác cứ nghỉ ngơi một chút đi, mời bác dùng thêm trà.
  - Ủ, cảm ơn cậu, cậu uống đi, nói thằng Bảo uống.
  - Bác, bác, vui quá bác. Con mời tay quá, cho nghỉ chút. Bác, con xin chúc bác mấy ngày đến đây được vui chơi với gia đình. Chúc bác hết năm nay được vãng sanh.
  - Tôi cảm ơn cậu.
  - Kính thưa bác, anh Lộc xin hỏi bác có gặp ông chú không? bác có gì nhắc các con không và có muốn các con làm gì cho bác không??
  - Ôi, tôi đâu biết nhắc gì. Tụi nó tu thì phước nó hưởng, chó tôi đâu ép.
  - Bác, Anh Lộc hỏi mười năm qua bác làm gì ở trên? và bác tại thế có người bạn tên N. X. N., bác có muốn nhắc gì bác N. không?
  - Vừa rồi cậu hỏi những gì? À được rồi. Cậu nhắc mấy đứa lo tu hành và nhắc là cho tôi trái ổi, trên đây không có ổi, tôi đôi lúc còn thèm đồ ăn, nhất là các trái cây tươi. Cậu nói gì, à ông N. à, thì cho tôi gửi lời thăm ông ấy. Chắc ông ấy già rồi nhỉ? Không biết ông ấy tu hành thế nào rồi? Ôi nhiều cái tôi muốn nói với cậu mà không biết nói sao cho được. Này cậu, nhắc bà nhà tôi niệm phật nhiều nghe cậu. Tôi mong bà ấy mà được lên đây thì khoái.
  - Bác, bác có gì nhắc anh L., anh H. không?

- Đây, thằng L. nó sao rồi? Sao thấy nó giống như người mất hồn thế?
- Sao bác nói vậy, anh ấy đang tu và chắc là có chuyện đang suy nghĩ. Con gặp anh trước đây, anh ấy OK mà bác.
- Ừ tôi mong vậy. Còn thằng H., bác chúc, bố chúc con nhiều may mắn. Cố gắng vươn lên đi con, mà còn trẻ lắm.
- Bác, con xin cảm ơn bác.
- Đây, tôi thấy cậu có vẻ mệt lắm rồi thôi thì cho phép tôi đến bữa khác nghe cậu.
- Bác, ... Thằng

Sau đây là bài thơ cha Vĩ Kiên tặng bố tôi:

*Gặp gỡ vui tươi cùng chung hưởng
Đạo trời mau tu được ban thưởng
Trần gian, Tiên cảnh cách nhau xa
Lòng thành quyết chí vượt về nhà
Chúc ông Thu, thời an hưởng lạc
Tình trời ban bố đạt tánh không
Vãng sanh Cực Lạc ngày đã định
Vạn chúc nơi ông Tịnh Cõi Đà
QT: Vĩ Kiên, 08/19/09*

Aug/22/09: Ngày giỗ ông Thu.
Các con có bài thơ sau tặng bố:
*Hăm hai tháng tám giỗ Bố Thu
Kỷ Sứ thâm thoát chín năm dư
Nhờ ân trời độ ngày đã định
Vãng sanh Cực Lạc nhất Bố Thu
KB: Con Lộc (Viễn Lưu) 08/22/09*

Năm nay Kỷ Sứ, giỗ bố tôi vui hẳn hơn mọi năm. Mẹ tôi ngoài các con trai gái lại còn được gặp mặt chất gái mới sanh, các cháu San và Sơn đều tề tựu về đông đúc, ồn ào và vui vẻ đến nỗi bố tôi nói qua Bạch Sĩ :
“Hôm giỗ, nhà ồn ào quá, tôi không vào được ...” Tôi hiểu là ông không chịu nổi cảnh ồn ào nên không muốn

vô và vì thế đâu có nghe tôi khẩn bài thơ tặng ông ta!.

Aug/23/09:

Chủ Nhật vào lúc 6PM, các anh em sắp sửa đi ăn tối tại quán Sài Gòn thì Bạch Sĩ từ Elk Grove gọi cho tôi ở San Jose nói là Bố Thu nhờ Bạch Sĩ gọi điện thoại cho tôi để nói lời cảm ơn các con và ông ta rất vui vẻ.

- Bạch Sĩ: “Bác có lời gì cho anh L. không?”
- Bố Thu: “Thằng L. hả? bảo nó đi theo thằng Lộc mà tu”.
- Con Lộc hỏi: “Bố có nhận được bài thơ không?”
- Bố Thu: “Cảm ơn các con.”
- Tôi biết là ông ta chưa nghe nên nói Bạch Sĩ lấy giấy bút ra viết và đọc cho ông nghe.
- Nghe xong, ông hỏi :” thằng nào làm bài này đây?”
- Bạch Sĩ: “Dạ anh Lộc.”
- Bố Thu: “Ừ hay đây.”
- Tôi nhắc Bạch Sĩ nói với ông là xin ông cho các con một bài thơ. Lúc khác cũng được, không cần ngay bây giờ
- Bố Thu nói: “Ờ được, hôm nay tôi không chuẩn bị.”
- Bạch Sĩ nói là bác Thu sẽ còn ở đây một tuần.

08/27/2009:

Ông Thu lại đến và nhắc là muốn các con hỏa táng xác bố rồi đem đổ ra biển để bố đi nhẹ nhàng hơn. Tôi trình bày ý kiến với anh cả trong nhà nhưng ý kiến bị cực lực phản đối. Tôi có khẩn với bố tôi là nếu bốc xác thì có thể ảnh hưởng đến sự phú quý cũng như sự học hành của con cháu trong nhà vì e rằng mồ mã bị động. Sau đó thì không còn thấy bố tôi đòi hỏi ý định này nữa.

08/29/2009:

Ông Thư về và nhắn qua Bạch Sĩ như sau:

1. Khi nào thuận tiện thì nhờ các con tặng cho bố vài biển kính A Di Đà tiếp dẫn, còn nếu được thì nhờ chur tặng tưng vào dịp lễ Vu Lan thì càng tốt hơn. Các con được báo hiệu và tôi cũng được nhẹ nhàng đôi chút.
2. Tôi được thấy mặt mọi người trong gia đình và các cháu, tôi thật là hạnh phúc. Tôi cầu nguyện cho mọi người trong gia đình được bình an. Tôi đã mãn nguyện lắm rồi.
3. Trước khi tôi đi vãng sanh thì tôi sẽ báo mộng cho con cái trong nhà. Thế nào tôi cũng có cách. Tôi hy vọng sẽ được về nhà một lần nữa để thăm gia đình trước khi vãng sanh.

Và sau chót là bài thơ bố tôi tặng cho gia đình:

Bài Thơ Từ Bên Kia Thế Giới (1)

*Đời người thắm thoát đã còn đâu
Như mộng vừa tan vội âu sầu
Lắm lúc tình thương chôn thật kỹ
Vỡ lẽ trần gian chỉ tạm thôi
Ơn người tôi giữ chặt trong tôi
Đến lúc lìa xa lệ như rơi*

*Dạo chơi gia đình chơi một chặp
Để rồi tái tạo khắp càn khôn!*

KB: Nguyễn Văn Thư, 08/29/09

Giọng thơ bố tôi nay đã đổi nhiều, không còn nét quan liêu ngày xưa nữa mà thay vào đó thật mềm mại, tình cảm và nhẹ nhàng. Tôi thật sự mừng cho Bố Tôi. Ông ta đã Mãn Nguyện được đi Vãng Sanh Cực Lạc.

PHẦN 2: VỀ BÁO TIN TRƯỚC KHI ĐI VẮNG SANH: 03/04/2010

Thấm thoát thời gian trôi qua nhanh chóng và tết Canh Dần đã đến. Tôi thấp thỏm chờ đợi bố tôi về báo mộng mà chẳng thấy tin gì. Gần 30 tết, trước khi về thăm nhà tại San Jose, tôi nhờ Bạch Sĩ thưa với Đức Phật Thầy Tây An và hỏi dùm là bố tôi lúc này thế nào thì nhận được bài thơ sau:

Đức Phật Thầy Tây An (PTTA) cho bài thơ về Bố Thư như sau:

*Vừa mới biết bố của anh Lộc
Phước dồi dào chăm học, “Trung Thiên”
Ông Thư nay cũng tham thiền
Hương về Cực Lạc là miền nghỉ chân
Cha trời nói ở gần đấng qua
Miền cực lạc sen tỏa mùi hương
Thương ông đã chọn đúng đường
Quy y Trời Phật ông thường lo tu.
KB: PTTA/BS, 1/19/2010*

- Ngụ ý là Bố Thư gần sắp đắc quả để được vãng sanh Cực Lạc. Nghe vậy lòng tôi cũng mừng.

- Thật bất ngờ vào lúc 8 giờ tối đêm 28/2/2010, bố tôi đến báo qua Bạch Sĩ là muốn nhắn tin báo gia đình con cái như đã hẹn trước khi đi Vãng Sanh Cực Lạc. Lúc đó Bạch Sĩ đang bận nên hẹn lại lúc khác sẽ nói chuyện. Bố tôi có nhắn lại là ông ta được ở chơi một tuần và sẽ trở lại sau.

- Theo lời của cha Vĩ Kiên, bố tôi về thăm đã 3 lần nhưng không nói chuyện được.

- Sáng ngày 03/03/2010, trong lúc tập TaiChi tôi có khẩn rằng đã gần một tuần, xin bố về báo tin và nếu về thì xin bố các con cho một bài thơ.

- Đêm thứ Tư ngày 03/04/2010 vào lúc 9 giờ tối, bố tôi về và có sự hiện diện cùng sự trợ diễn của Đức Phật Thầy Tây An. Nhờ đó 2 bên có thể nói chuyện với nhau và bố tôi tặng gia đình bài thơ chót như sau:

Bài Thơ Từ Bên Kia Thế Giới (2)

*Vãng Sanh Cực Lạc có khó chi
Thành tâm niệm Phật chẳng có nghi
Học Phật một đời lo niệm Phật
Lâm chung có Phật đến đón đi
Lần cuối tôi về thăm gia đạo
Nhắc nhở các con Đạo phải tròn
Hương về Tây Phương mà mãi niệm
Bố Thư về đến chẳng khó chi.
KB: Nguyễn Văn Thư, 3/4/2010 DL.*

- Qua Bạch Sĩ, bố tôi nói là được cho biết tin vui là sẽ gặp mẹ tôi trên đó.

- Bạch Sĩ hỏi bố tôi là làm thế nào mà được vãng sanh thì bố tôi trả lời như sau. Có nhiều yếu tố. Thứ nhất là trúng ngay thời kỳ Đại Ân Xá. Thứ nhì là nhờ con cái lo tu và hồi hướng công đức cho bố mẹ. Thứ ba là chính cá nhân đó phải tinh ngộ và lo tu cầu sanh về cõi Cực Lạc.

- Theo Bạch Sĩ, bố tôi lần này có vẻ nhẹ nhàng, vội vã ra đi và không còn lưu luyến gia đình như lần trước. Quả thật, tôi đồng ý với Bạch Sĩ về điểm này căn cứ vào lời lẽ của 2 bài thơ cách nhau chỉ vài tháng. Có lẽ phần hồn (tâm thức) của bố tôi nay thi đậu lên lớp đủ trình độ để đi vãng sanh. (Tôi thậm nghĩ nếu một người mà lòng vừa muốn vãng sanh Cực Lạc nhưng đồng thời lại còn nặng nợ tình gia đình vợ chồng con cái thì sẽ ra sao? Mong quý vị độc giả lưu ý điểm này cho kỹ!).

Phân Kết:

Thưa các bạn, Viễn Lưu xin tóm lược vài điểm chính trong bài này như sau:

1. Sau khi chết (sau gần 2 năm), nhờ có công tu lúc còn sống nên bố tôi được đưa đến một nơi (trung giới) rất tốt để được tu học tiếp tục. Bố tôi phải tu gần 7 năm

mới được mãn hạn có tên vãng sanh Cực Lạc. Vậy có nghĩa là ông ta phải học, thi đậu đủ điểm thì mới được vãng sanh. Chung quy, mỗi cá nhân phải tự tu và hội đủ trình độ tâm thức thì mới được vãng sanh Cực Lạc. Chớ chỉ mong chờ con cái cúng cầu siêu làm phước, hoặc nhờ chư Tăng Ni tụng kinh dùm, không đủ!

2. Trong 2 năm đầu, bố tôi bị mờ mịt và phải tự giải quyết lấy nghiệp lực của mình. Lúc này là lúc mẹ tôi và anh tôi hằng ngày tụng kinh chú Đại Bi và Vãng Sanh cho ông.
3. Con cháu tu hành rất là có phước cho cha mẹ. Ngược lại, con cháu làm điều thất đức thì cũng tổn hại đến âm đức tổ tiên.
4. Chuyện chính các con tụng kinh hay nhờ các Chư Tăng Ni đức hạnh đầy đủ để tụng vãng sanh cho người quá cố trong dịp Vu Lan là dịp tốt để tỏ lòng hiếu thảo và giúp người quá cố cảm thấy nhẹ nhàng một chút.
5. Ngày nay, vãng sinh Cực Lạc rất hiếm mà tái sinh cũng rất lâu theo lời Cha Vĩ Kiên. Cho nên lúc còn sống nên gắng tu để may ra còn được về trung giới tu tiếp khi chưa đủ điểm vãng sanh Cực Lạc.
6. Tiếp xúc với người quá cố có thể được nhưng không phải chuyện dễ. Nên đề phòng dễ bị lừa gạt.
7. Khi người quá cố cần chuyện gì hay có tin vui thì thường về báo mộng cho người thân trong gia đình. Người thân nên giữ gìn thanh tịnh để việc tiếp xúc được dễ dàng hơn.
8. Các Thổ Thần hay Thổ Địa là chuyện có thật. Chớ nên đùa dờn

khinh thị mà mang tội bất kính!
Nên thành tâm cúng và kính
trọng Thổ Thần cho chu đáo.

9. Đề chuyện “Vãng Sanh Cục Lạc” được kết quả tốt, mỗi cá nhân phải nên chuẩn bị chu đáo cho sự ra đi của mình. Lòng phải tha thiết hướng về Tây Phương và niệm Phật chăm chỉ, Tín, Hạnh, Nguyện phải thật đầy đủ, và nhất là bụi hồng trần phải giảm thiểu tối đa. Đồng thời trong gia đạo, người thân hay con cái phải lo tu hành hồi hướng công đức cho mình.

Viễn Lưu xin chân thành cảm tạ lòng từ bi cứu độ vô lượng của Thầy Tám, Đức Phật Thầy Tây An và sự giúp đỡ tận tình của Bạch Sĩ.

Viễn Lưu và Bạch Sĩ xin kính chúc độc giả mùa Vu Lan 2009 bình an và xin cầu chúc cho những ai mà trước giờ còn thiếu sót tình hiếu thảo với cha mẹ tổ tiên sẽ mau kịp thời thức tỉnh và sửa đổi.

Mọi thắc mắc xin email về:

vienluutd@yahoo.com.

Kính Bút,

Viễn Lưu.